

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA KUJAWSKO-POMORSKIEGO

Bydgoszcz, dnia 9 kwietnia 2013 r.

Poz. 1574

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE Nr 53/2013 WOJEWODY KUJAWSKO-POMORSKIEGO

z dnia 8 kwietnia 2013 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.), w związku z art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U. z 2012 r., poz. 647 z późn. zm.),

stwierdzam nieważność

§ 5 pkt 6 oraz § 12 uchwały nr XXIV/302/2013 Rady Miejskiej w Żninie z dnia 1 marca 2013 r. w sprawie zmian miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego „Żnin Góra”.

Uzasadnienie

Rada Miejska w Żninie w dniu 1 marca 2013 roku podjęła uchwałę nr XXIV/302/2013 w sprawie zmian miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego „Żnin Góra”.

Stosownie do treści art. 90 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym oraz art. 20 ust. 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym Burmistrz Żnina, 8 marca 2013 r. przekazał Wojewodzie w/w uchwałę wraz z załącznikami oraz dokumentacją prac planistycznych w celu oceny ich zgodności z przepisami prawnymi.

Z uwagi na stwierdzone naruszenie obowiązujących przepisów prawa, pismem z dnia 25 marca 2013 r., znak: WI.III.4131.11.2013 Wojewoda Kujawsko-Pomorski wszczął postępowanie nadzorcze dotyczące przedmiotowej uchwały.

Zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 4 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, w planie miejscowym określa się obowiązkowo zasady ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej. Zadanie to ściśle koresponduje z § 4 pkt 4 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz.U. z 2003 r. Nr 164, poz. 1587), według którego zasady te powinny zawierać określenie obiektów i terenów chronionych ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, w tym określenie nakazów, zakazów, dopuszczeń i ograniczeń w zagospodarowaniu terenów. W myśl art. 7 pkt 4 ustawy z dnia 23 lipca 2003 roku o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz.U. z 2003 r. Nr 162, poz. 1568 z późn. zm.) jedną z form ochrony zabytków są ustalenia ochrony w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. Ponadto w planie miejscowym ustala się w zależności od potrzeb strefy ochrony konserwatorskiej obejmujące obszary, na których obowiązują określone ustaleniami planu ograniczenia, zakazy i nakazy mające na celu ochronę znajdujących się na tym obszarze zabytków (art. 19 ust. 3 ww. ustawy).

Wskazane upoważnienia określają kompetencję do określania w miejscowym planie zasad, na jakich poszczególne zabytki mogą być chronione. Kompetencja ta nie może być jednak realizowana w sposób dowolny, powinna być interpretowana przez pryzmat obowiązującego prawa.

Mocą przepisów prawa miejscowego Rada Miejska w Żninie ustaliła, iż w strefie „B” ochrony konserwatorskiej w mieście Żnin, wszelkie prace i roboty przy zabytkach, w tym: podziały geodezyjne, zmiany sposobu użytkowania, remonty, modernizacje, adaptacje, uzupełnienia zabudowy, kolorystyka i detal architektoniczny, wprowadzanie małych form architektonicznych, wprowadzanie elementów reklamy wizualnej, oświetlenia ulic, iluminacji obiektów zabytkowych oraz prace ziemne wolno prowadzić wyłącznie w uzgodnieniu Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków (§ 12 ust. 1 uchwały). Ponadto, dla projektów budowlanych planowanych inwestycji, w tym kolorystyki oraz w zakresie ochrony archeologicznej i zapewnienia nadzoru archeologicznego nad pracami ziemnymi wymagane jest uzgodnienie z Wojewódzkim Konserwatorem Zabytków (§ 12 ust. 2 i 3 uchwały).

Wprowadzając przedmiotowe zapisy Rada Miejska opisała zupełnie nowe w stosunku do zapisu ustawowego okoliczności, zaistnienie, których spowoduje konieczność uzyskania pozwolenia lub współdziałania organu nadzoru konserwatorskiego. Tym samym Rada, oprócz naruszenia zasad techniki prawodawczej przekroczyła upoważnienie ustawowe w zakresie ochrony zabytków (por. wyrok WSA w Bydgoszczy z dnia 4 grudnia 2012 r., sygn. akt II SA/Bd 877/12). Wszelkie kompetencje i formy działania organów nadzoru konserwatorskiego w zakresie współdziałania z organami administracji architektoniczno-budowlanej i nadzoru budowlanego zostały bowiem określone przez ustawodawcę.

Ponadto, treść § 5 pkt 6 dot. ustaleń niniejszej uchwały w odniesieniu do cyt.: „przebudowy – należy przez to rozumieć – wykonywanie robót budowlanych, w wyniku których następuje zmiana parametrów użytkowych lub technicznych istniejącego obiektu budowlanego, z wyjątkiem charakterystycznych parametrów, jak kubatura, powierzchnia zabudowy, wysokość, długość, szerokość bądź liczbę kondygnacji”, stanowi powtórzenie art. 3 pkt 7a ustawy Prawo budowlane (Dz.U. z 2010 r. Nr 243, poz. 1623 z późn. zm.). Powyższe stoi w sprzeczności z treścią § 137 Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz.U. z 2002 r. Nr 100, poz. 908) dotyczącego zamieszczania przepisów ustaw w innych aktach prawnych. Orzecznictwo sądów administracyjnych jednoznacznie wskazuje, że powtórzenie regulacji ustawowych bądź ich modyfikacja i uzupełnienie przez przepisy gminne jest niezgodne z zasadami legislacji (por. wyrok NSA z 20 sierpnia 1996 r., SA/Wr 2761/95, nie publikowany). Akty prawa miejscowego nie mogą regulować materii należących do przepisów wyższego rzędu i nie mogą być sprzeczne z nimi (wyrok NSA z dnia 16 marca 2001 r., sygn. akt IV SA 385/99, LEX nr 53377).

W ocenie organu nadzoru doszło do naruszenia obowiązującego porządku prawnego, poprzez naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego wynikających z art. 15 ust. 2 pkt 4 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz naruszenie właściwości organów w tym zakresie, co zgodnie z art. 28 ust. 1 ww. ustawy skutkuje stwierdzeniem nieważności § 5 pkt 6 oraz § 12 przedmiotowej uchwały.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.

Od niniejszego rozstrzygnięcia przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia, którą należy wnieść za pośrednictwem organu nadzoru – Wojewody Kujawsko-Pomorskiego.

Zgodnie z art. 92 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym stwierdzenie przez organ nadzoru nieważności uchwały organu gminy wstrzymuje ich wykonanie z mocy prawa w zakresie objętym stwierdzeniem nieważności, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

Wojewoda Kujawsko-Pomorski
Ewa Mes